

Michaela Šusterová, 20 rokov, Garajy

Zákon akcie a reakcie

Pamätal si ten deň dobre, veľmi živo, hoci uplynulo viac ako tridsaťjeden rokov.

V to ráno ho zobudila neuveriteľná bolesť. Pravda, isté drobné náznaky, že niečo asi nie je tak, ako by malo byť, spozoroval už niekoľko dní predtým. Pred rodičmi a staršou sestrou však ani nepípol. Veď už je veľký chlap! Teraz to ale nedokázal znieť a rozplakal sa.

Plačom vystrašil mamku, tatka, ale i sestru. Bol mierne prekvapený, že sestra sa mu vôbec nesmeje, aj keď uvidela, ako mu tvári tečú prúdy slz. Asi je v šoku, pomyslel si, ale víťazstvo a slastný pocit, že svoju sestru pravdepodobne po prvý raz porazil, si nedokázal pre onú bolesť a pomaly sa zväčšujúci strach užiť.

Tatko odišiel naštartovať auto, mamka sa ho snažila upokojiť, čo sa jej po približne piatich minútach našťastie podarilo, prikázala mu umyť zuby a potom vyrazili. Netušil však, kam.

Mal strach. Nechápal, ako môžu byť rodičia celkom pokojní. Nešlo totiž len o nejakú obyčajnú obavu, ktorá sa bežne dostavila večer, ak mal pocit, že nestihne večerníček a utečie mu ďalšie dobrodružstvo Maxipsa Fíka či Macha a Šebestovej. Nie! To, čo mu napochodovalo do hlavy a urobilo šarapatu v jeho detskej, takmer päťročnej duši, bol obrovský a príšerný strach. Znovu sa rozplakal.

Pýtal sa sám seba, prečo sa musí trápiť práve on a takmer hneď vyskočila jedna myšlienka spomedzi ostatných. Trest. Áno, musí to byť za trest. Že som pred niekoľkými dňami zjedol celú čokoládu a nepodelil som sa s nikým. Ach. Mamka mu predsa vždy vravela, že nemá byť lakomý. V tom okamžiku prestal plakať.

Prišli pred žltú budovu a vystúpili. Nevedel, kde sú. Ak by si nebol stále žmolil uslzené oči, bol by si pravdepodobne všimol tabuľku na dverách s menom a veľikánskym usmiatym zubom.

Keď vošli všetci traja do čakárne, ako prvé mu napadlo, že mamka s tatkom mu ešte stále nepovedali, kde akože sú, a on má pritom pocit, že o chvíľu sa mu líce od bolesti roztrhne.

Strach zaúradoval opäť. Prečo tu nikto okrem nás nie je? Prečo mi nikto nič nevysvetlí? Strach očividne spolupracuje s rodičmi. Dobre si uvedomoval, že posledný týždeň mimoriadne neposlúchal. Spojili sa proti nemu a teraz ho chcú potrestať. A určite ho dovezli k nejakému radcovi, aby im nejakou múdrosťou naznačil, ako ho majú potrestať.

Dvere sa otvorili.

Zrazu sedel vo veľkom modrom kresle. Musel ho tam posadiť tatko, pretože on sa akosi od strachu nedokázal pohnúť a odmietal nechať oči otvorené, a preto ho tatko vzal na ruky. Obzrel sa okolo seba. To, čo videl, ho však utvrdilo v tom, že ho naozaj idú potrestať. Na čo by tam inak bolo toľko nebezpečných nástrojov? No len tak pre zábavu určite nie! Možno ho budú mučiť. Tak sem teda chodia rodičia s neposlušnými deťmi. Ups! Naprázdno preglgol.

V duchu vyslovoval sľuby, že už bude poslúchať a nebude rodičov hnevať. Ale zdalo sa, že mu to nie je nič platné. Započul svoje meno a potom prosbu, nech otvorí ústa. Splnil, o čo bol požiadaný. Ako bonus znovu zatvoril oči.

Bol trochu zarazený, že sa mu tá radkyňa nesnaží ublížiť. Jediné, čo cítil, bol tlak na zuby, ale s tou strašnou bolesťou sa to veru porovnať nedalo. Strach strácal svoju silu a moc.

Keď si uvedomil, že tá pani už nič nerobí s jeho ústami a zubmi, odvážil sa otvoriť oči. Všimol si, že všetci sa usmievajú a on nepocituje bolesť. Jednoducho je preč. Sľuby boli tuším vyslyšané, pomyslel si. Usmial sa tiež.

„To je ona. Tá malá beštia, čo ťa tak potrápila.“

Hlas zubárky, ako si uvedomil dodatočne, znel príjemne, keď mu pomocou malých kartičiek vysvetľovala, čo je zubný kaz.

Spomienka sa mu vynorila potom, čo z ordinácie odišiel malý chlapec, ktorému ukazoval, ako si má správne čistiť zúbky. Chlapec mohol byť o niečo starší ako on sám v dobe, keď ho poctil návštevou jeho prvý zubný kaz.

V tvári mu bolo badať pobavenie, lebo pozoroval presný sled obrázkov, ako kedysi fotky na premietačke, ako vtedy všemožne presviedčal seba a iných, samozrejme po návšteve zubárky a so znovunadobudnutou odvahou, že on sa nikdy zubárom nestane. Bol totiž názoru, že ak by nebolo zubárov, neexistovali by ani zubné kazy a tým pádom ani tá neskutočná bolesť, akú bol nútený zažiť. Pretože však zubári existujú, musel sa objaviť aj nejaký ten protivník, ktorý by zabezpečil, že zubári budú mať čo na práci. Akosi zabudol na to, že on sám si niekoľko hodín naspäť priznal, že to bol vlastne jeho trest.

Musel potlačiť smiech, keď mu napadlo, že vo svojej detskej naivite a pocitu dokonalej pravdy absolútne nevzal do úvahy možnosť, že všetko mohlo byť aj úplne inak.